Temps Ordinari - Vint-i-tresè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 31/08/2026 - 00:00

Ez 33,7-9
Rm 13,8-10
Mt 18,15-20

ELS CRISTIANS DE LA PRIMERA FORNADA,
SORPRESOS QUE HI HAGI "OFENSES" DINS LA COMUNITAT...!

¿No és la Comunitat el tast del Regne?

¿Com és que hi ha baralles internes, malentesos i germans i germanes que ens resulten "insuportables"?

Les primeres esglésies hagueren aviat d'afrontar aquesta sorpresa: també dins la comunitat hi ha conflictes, ofenses i relacions difícils. I és que les relacions humanes... són molt complicades!

1. El realisme de les comunitats...!

El gran signe de Jesús enmig del món, no són precisament les comunitats ideals, formades d'àngels; sinó les comunitats reals: fetes de germans i germanes febles, vulnerables, pecadors...

"L'Església que Jesús volia" (G. Lohfink), el somni del Senyor, Jesús l'ofereix en el capítol 18 de Mateu, del qual avui en llegim un fragment, un ensenyament molt realista sobre la vida comunitària.

- El capítol comença dient que a la Comunitat de Jesús tot funciona, quan fem primer, quan fem aristòcrata de la comunitat, el que no val, el petit.... I
- I acaba amb la pregunta de Pere: "quantes vegades he de perdonar?". Ell prou sap com li costa perdonar dues o tres vegades, però, magnànim com és, s'arrisca a proposar "fins a set vegades?"; i escolta del Mestre l'incommensurable, "setanta vegades set".

La primera generació cristiana aviat es devia trobar "sorpresa", amb l'ofensa, la gent insuportable..., i ben segur que quedaria descol·locada. ¿No som la comunitat dels sants de Déu? Què fer amb l'ofensa, gran i petita, com entomar-la amb realisme "evangèlic"? Com crear comunitats cristianes "reals".

Potser aquest és precisament un dels signes més autèntics de la comunitat de Jesús: no que no hi hagi conflictes, sinó que sap què fer amb els conflictes.

2. "I si el meu germà ofèn o peca...", com ho gestiono?

Especialment quan són ofenses, pecats, de primer ordre que han danyat la comunitat de manera important. (Però també ofenses menors del dia a dia comunitari). Mateu posa en llavis de Jesús una gradació en la gestió de la culpa pública i de l'ofensa.

1. Abans de res: lluitar per incloure el dissident, el culpable. Creure en les possibilitats de conversió, de canvi. Ajudar, dialogar, ben enllà dels fàcils judicar, criticar; començar a fer safareig, soroll, critiques en veu baixa perquè ho senti tothom.

- No imposar, no ser agressius. Convèncer, no vèncer.
- Diu Jesús: "ves a trobar-lo, parleu-ne entre vosaltres dos sols". Procurar la trobada personal, feta amb el cor, no amb la pura llei.

2. Pot passar, que no hi hagi manera, de superar el conflicte en aquest primer nivell reservat. Aleshores és el moment de recórrer a germanes o germans sensats, passar del nivell privat, a la comunitat.

3. Si malgrat tot, els intents amables fracassen, en casos extrem caldrà "excloure" aquest germà de la comunitat. La Comunitat, diu Jesús, té la capacitat de lligar i deslligar (com es va dir de Pere), serà la Comunitat, no la persona privada, qui el declari "excomunicat", amb tot el dolor que això significa. / Ara bé, afegeix el Mestre, més aviat no "lligueu", sinó "deslligueu".

I per això la pregunta astorada de Pere: quantes vegades he de perdonar, de "deslligar"?, fins i tot set? I, tot seguit, la resposta inesperada, de Jesús, "setanta vegades set".

3. A les nostres comunitats (famílies, societat, grups religiosos…), com ho fem?

Mirant el rostre de Jesús...!

Al Sermó de la Muntanya encoratja a posar l'altra galta, a “suportar” les ofenses. I al final de l'Evangeli mor suplicant al Pare: “perdona'ls, que no saben el que es fan” (vols dir Jesús que no ho saben...!?).

Contemplant el Senyor, les comunitats cristianes (i cada cristià!) supliquen ser plenes de l'Esperit, rebre la capacitat de la tolerància amb els germans i germanes, la capacitat de no engrandir, sinó disminuir, els problemes, d'acceptar les misèries de l'altre (igual que ha d'acceptar les seves pròpies misèries!).

O potser a vegades descobrirem que no hi havia “ofensa”, sinó simple incompatibilitat de caràcters, amb la qual les persones i les comunitats han de comptar.

ETIQUETES

COMUNITAT OFENSA PERDÓ